

Vingudes sobtades

Dc, 27/11/2019 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

En l'evangeli de Mateu s'hi troben, repartits al llarg de tota l'obra, 5 grans discursos que alguns comentaristes han fet servir per delimitar les grans parts en que es pot dividir l'evangeli. El sermó de la muntanya (5-7); el discurs de missió (10,5-11,1); el discurs de les paràboles (13,1-53); el discurs comunitari (18,1-19,1); el discurs escatològic o sobre els darrers temps (24,1-26,). D'aquest darrer discurs en llegim un fragment a l'evangeli d'aquest diumenge (Mt 24,37-44).

El fragment que ens ocupa comença dient: "Tal com van ser els dies de Noè, així serà la vinguda del Fill de l'home". Segons el llibre del Gènesi, la història de Noè és la conseqüència de la malícia dels homes. Constatada aquesta, Déu determina fer desaparèixer de la terra l'home que va crear (Gn 6,5). El llibre de Henoc, obra important de la literatura apocalíptica, també entén el diluvi com un càstig perquè s'ha corromput tota la terra (1 Hen 10,8). La gent del temps del diluvi va ser castigada per la seva maldat, però aquest no és el tema que interessa a Mateu. L'evangelista presenta un clima de normalitat que es veurà alterat de sobte per l'arribada del diluvi. "Els dies abans del diluvi anaven menjant i bevent i prenent muller i marit ... no es van adonar de res fins el dia que va venir el diluvi i se'ls endugué a tots". No és que els contemporanis de Noè no fossin advertits. De fet, veien com Noé treballava en la construcció de l'arca, feina que havia de durar molts dies; veient-lo treballar s'haurien d'haver fet preguntes però la reacció es suposa que fou la burla i el menyspreu. La vinguda del Fill de l'home tindrà unes característiques similars. Es produirà quan un clima de normalitat es vegi inesperadament sobtat per la vinguda del Fill de l'Home. Igualment els qui els arriplegarà desprevinguts hauran fet cas omís dels advertiments dels predicadors que els hauran anunciat l'ensenyament de Jesús.

La comparació del temps del diluvi amb el temps de la vinguda del Fill de l'Home permet deduir-ne un aspecte interessant. Després del diluvi vingué una nova creació (Gn 8,11), sorgí un món nou caracteritzat pel compromís per part de Déu de no fer morir tots els vivents (Gn 9,11). La vinguda del Fill de l'Home està intrínsecament vinculada amb la realitat del judici que en el discurs sobre la fi està detallat en el capítol 25,31-46. El judici acaba afirmant que els justos aniran a la vida eterna. El mencionat llibre d'Enoc descriu detalladament com serà la vida dels justos, dels elegits (1Hen 10,17-19). Tant després del diluvi, com després del judici es veu un compromís de Déu per la vida.

El clima de normalitat dels que es veieren sorpresos pel diluvi i dels que es veuran sorpresos per la vinguda del Fill de l'Home és suggerit també amb la menció dels dos homes, que treballen al camp o les dues dones que molen. (vv.40-42). Treballar al camp i moldre, dues feines ben quotidianes. Famílies o persones d'una mateixa condició fent una mateixa feina pot ser que siguin dividides, no tothom correrà la mateixa sort. La idea de rapte o ser pres és molt estimada per la literatura apocalíptica. Pau la té present en la seva primera carta als tessalonicencs (4,17). El sentit de endur és rebre, atreure cap a mi, prendre amb, acceptar; el sentit de deixar és: llençar a fora, abandonar, refusar, rebutjar. Déu s'emportarà els qui li han estat fidels i deixarà els que no ho han estat.

De tot plegat el discurs vol deixar clar que Jesús tornarà, la seva vinguda serà

sorprement, hi haurà qui en sortirà ben parat i qui no, i que, davant la que ens
caurà a sobre, més val estar preparats.

Diumenge 1er d'Advent. 1 de Desembre de 2019